

Voleu «sentir» una cançó?

Mireu, és molt fàcil; apagueu per un moment els vostres aparells de ràdio; tanqueu aquesta finestra que s'obre cridant a la plaça; atureu-vos en el silenci, i obriu més el cor que no pas les orelles.

Penso que el missatge val la pena. Tant de bo que no ens passi de llarg. Tant de bo que no ens trobi massa plens.

Ah!, si us plau, poseu-hi la música del vostre interès.

ANNA

Allà on la ciutat perd
el seu vestit net i bonic,
vostè hi trobarà un marrec, adormit.
Potser no sap ni que existeix,
ni com viu,
està massa oblidat el lloc
on té el niu.

Bona nit, que el son et sigui dolç
trobant en el repòs
tot allò que no tens.
Bona nit, amic petit,
que parles castellà amb accent andalús

Els teus pares han deixat la llar
on van néixer,
i han portat a trossos desfeta
l'esperança, que et fa créixer
aquí, petit amic, amic petit.
Et passes el dia voltant pel carrer,
a fer trapelleries seràs sempre el primer,
l'escola no et crida,
no hi ha lloc ni diner.
És o no mentida
dir tot està bé?

Bona nit, que el somni et sigui dolç,
fins fer sentir gelós
al nen més ric.

La lluna et serà el bressol
sentint l'abraç del sol,
caliu de la llar, amor, seguretat.
Jugant amb els estels
podràs volar pel cel,
digueu-me si algú coneix
juguet millor que aquest.

Dorm tranquil, que no saps encara,
que t'espera una porta tancada.
Però demà, si més no,

tu i jo amb qualsevol,
en treurem de les cares i del barri el dol.
Amic, amic, petit...

Aquesta cançó l'he feta pensant en qualsevol d'aquests nanos, que tants de nosaltres no sabem on viuen, ni com viuen. Són el gran oblit de la nostra societat, grassa o opulenta.

La part sentimental del tema, ja la teniu a la cançó, però, d'on surt tot això? —preguntareu— de quin lloc parla?

El seu nom és Sant Roc, un barri d'immigrants, a Badalona.

Un barri format per uns quants blocs de cases, sense personalitat particular, ja que tots són iguals. La vida els la donen els seus habitants, meitat païos, meitat gitanos. Entre aquests dos grups tan marcats, acostumen a haver-hi fortes rivalitats, la qual cosa fa impossible que s'uneixin per a exigir allò que els manca, i al qual tenen dret, perquè sense unitat no hi ha cap força.

Si us acosteu qualsevol dia per allà, sempre hi trobareu algun grup de menuts, de menys de 5 anys, descalços i amb cara bruta. Cor net, però tota la brutícia d'un sistema en la seva pell.

Els més grandets fan fogueres amb caixes i trastos vells, sense que sigui la nit de Sant Joan, al costat del munt d'escombraries que l'Ajuntament s'oblida de fer anar a buscar.

La manca d'escoles fa que tants nens voltin sense res més a fer que «el gamberro», mentre els pares es passen la major part del dia fora del barri, treballant en el que poden. No és estrany, allà, que un obrer amb 4 fills guanyi 8.000 ptes. al mes. És clar, llavors, la dona, que no ha pogut aprendre a llegir ni escriure, haurà de posar-se a fer feines a on sigui, per tal de fer anar endavant els fills. Un advertiment, per si se us acudeix anar-hi de nit, més enllà de l'autopista el barri resta completament a les fosques, sense cap llum que l'il·lumini.

I així tantes altres coses us podria dir... tants llocs com aquest, tanta indiferència.

No sé si haureu sentit parlar dels «guettos» americans, on viuen el negres, doncs Sant Roc és un veritable guetto català on hi viuen immigrants de les terres del Sud.

El meu objectiu no és condemnar ni carregar-me ningú, malgrat em costi, sinó simplement que en llegir això tingueu l'oportunitat de conèixer una realitat, que no ens pot deixar de cap manera indiferents.

CARME MARTÍ

Pinsos RELATS